

12.

Suốt một tuần sau đó, ngày nào anh Điền cũng lộ vẻ bồn chồn.

Anh không dám nhìn chị Ngà đã đành, mà ngay cả dì Miên anh cũng không dám mở miệng trò chuyện. Trước mặt ông tôi, anh càng khép nép. Lúc nào anh cũng cúi đầu nhìn xuống đất như thể đợi ông tôi đằng hắng một tiếng là lập tức co rúm người lại.

Tất nhiên chỉ riêng tôi hiểu được nguyên do nỗi hoang mang của anh Điền. Dì Miên và ông tôi tuyệt nhiên không để ý đến thái độ khác lạ của anh. Về phía chị Ngà, tôi nghĩ rằng chị tất đã phát hiện ra sự thay đổi bất thường này, nhất là gần mười ngày nay những đóa cúc vàng đã thôi xuất hiện bên cửa sổ phòng chị. Nhưng chị không dò hỏi, cũng không biểu lộ tâm sự ra ngoài mặt. Chỉ thỉnh thoảng tôi bắt gặp chị ngồi cắn bút thần thờ nhìn lên khung cửa sổ như băng khuâng hoài nhớ một điều gì. Sự kín đáo của chị đôi khi lại khiến tôi vô cùng khổ sở.

Nhưng cơn bán loạn của anh Điền rồi cũng qua. Chờ hoài chờ huyễn mà chẳng thấy ông tôi “tuyên án”, anh dần dần bình tĩnh trở lại. Và sau khi đã thật sự hoàn hồn, anh liền tìm gặp tôi:

- Trường nè.
- Dạ.
- Đi chơi với anh.
- Đi đâu?

Anh nháy mắt:

- Lên quán bà Sáu Dừa ăn mì.